

така схожа на свого батька, — шепоче вона, перш ніж прокашляться і відступити на кілька кроків.

Гадаю, що за емоційну доступність не присуджують жодних нагород «За заслуги».

— Я не зможу признаватись до тебе протягом наступних трьох років, — каже вона, присівши на край столу. — Бо, як командувачка Басгіату, буду набагато вищим за рангом офіцером.

— Знаю.

Це мене найменше турбує, адже вона й зараз майже не визнає мене.

— До тебе не буде ніякого особливого ставлення тільки через те, що ти моя дочка. Навпаки, вони прискіпуватимуться до тебе ще більше, щоб ти проявила себе. — Вона вигинає брову.

— Я в курсі.

Добре, що останні кілька місяців, відтоді як мама видала наказ, я тренувалась у майора Гілстеда.

Вона зітхає і вимучує усмішку:

— Тоді, мабуть, я побачу тебе в долині на Обмолоті, кандидате. Хоча ти, мабуть, до заходу сонця вже будеш курсанткою.

Або помру.

Жодна з нас не вимовила цього.

— Успіхів, кандидатко Сорренгейл, — вона повертається за свій стіл, фактично проганяючи мене.

— Дякую, пані генерале, — я закидаю наплічник на спину й виходжу з її кабінету. Охоронець зачиняє за мною двері.

— Вона зовсім божевільна, — каже Міра, стоячи по центру коридору, якраз між двома охоронцями.

— Вони донесуть їй, що це ти сказала.

— Так ніби вони ще не знають, — цідить сестра крізь зціплені зуби. — Ходімо. У нас є лише година, перш ніж усі кандидати почнуть іспит. І я, коли пролігала, бачила тисячі людей, які чекали біля воріт.

Міра рушає, ведучи мене кам'яними сходами вниз і коридорами до моєї кімнати.

Так... це була моя кімната.

За тридцять хвилин моєї відсутності всі мої особисті речі запакували в ящики, що тепер стоять у кутку. Моя відвага опустилась аж до дерев'яної підлоги. У них запакували все моє життя.

— Вона збіса ефективна, це точно, — бурмоче Міра, перш ніж повернутися до мене. Її погляд ковзає по мені, відверто оцінюючи. — Я сподівалася,